

25
06

2009

Loman alussa

Tuulee etelästä. Tuulestatemmattu lähtee etelään. On loma.

Oulussa on helle, mutta niin näyttäisi olevan matkakohteessammekin:

<http://www.weather-forecast.com/locations/Rosas/forecasts/latest>

Ja kohde on siis Rosesin pikkukaupunki Kataloniassa, 160 km Barcelonasta koilliseen. [Interhomeen](#) on taas kerran turvauduttu, ja sen kautta vuokrattu viikoksi asuinsija. Huomenna lennämme Barcelonaan, josta lauantaina ajamme Rosesiin. Siis adios, amigos!

Kirjoitettu kello 19:15

26
06

2009

Kataloniaan on tultu

Perjantai-ilta klo 23.45.

Helteinen Barcelona, hotel Condal; korttelin päässä La Ramblasta, pieni, kahden tähden yöpaikka. Paljon mukavampi täällä kuin hotelli Cumuluksessa tai jossain muussa Helsinki-Vantaan lentokenttähotellissa. Kotoa lähdimme puolen päivän aikoihin.

Oulusta Helsinkiin kone oli myöhässä lähes tunnin; meillä ei onneksi kuitenkaan hätää... hyvin ehdittiin Barcelonan lennolle. Myös palatessa olemme yhden yön Barcelonassa, emme onneksi Helsingissä. Oulussa asumisen harvoja huonoja puoliahan on se, että reissuun lähtiessä on usein poikettava Suomen

reunan kautta. On hankkiuduttava ensin Helsinkiin, ja sitten vasta etäämmäs, etelämmäs.

Varmaan koskaan ei olla lennetty lämpimästä lämpimään: harvat kesien etelän lomat (Halkidiki ja Santorini Kreikkaan, ja kesän grande viaggio Toscanaan) ovat alkaneet kun Oulussa on ollut se tavallisempi kesäsää elikkäs jotensakin tolkuttoman kylmä. Eikä sitä usein olla ilman lapsia ulkomaille lähdetty. Nyt lähdettiin. Ei sentään kaksistaan lähdetty. Katalonian turneemme kokoonpanoon kuuluvat pehtoorin ja meitsin lisäksi ystäväpariskunta, tosi vanha ☺ ystävä (fem., K. eli Perävaunu) ja vanha ystävä (mask., M. eli Majakka,). On reissattu ennenkin porukalla, isommassa porukassa (mm. jo v. 1982 Kreikassa!) mutta eipä ennen näin neljästään.

Barcelona on reissussamme vain välietappi. Tämä kaupunki olisi hyvinkin viikon tai ainakin pidennetyn viikonlopun väärti. Minulle tämä on toinen kerta täällä. Kesällä 1995 kun ensimmäistä kertaa vuokrattiin talo Euroopasta oli sekin Kataloniasta (Calonge), ja sillä reissulla pari päivää tutustuttiin ”Barsikseen”, silloin mentiin paljolti lasten ehdoilla. Ja Pehtoori ja tytär olivat kaksistaan täällä pääsiäisenä neljä vuotta sitten. Majakka ja Perävaunu eivät ole täällä ennen käyneet.

Ystävällinen taksari toi meidät lentokentältä alle puolessa tunnissa keskustaan, kiersi Montjuic-kukkulan kautta, joten saatiin pienoissaitteri tullessa. Viestit kotonaolijoille ja yhdeksältä paikallista aikaa jalkauduimme La Ramblasille. Hurja hulina, ja sinne sekaan vaan. Tapakset ja sangria maistuivat. Alkoi todella tuntua että ollaan reissussa!

Kirjoitettu kello 23:49

27

06

2009

¡Hola, Roses!

Barcelonan aamuun heräsimme varhain - tietysti! Onhan se merkillistä kun ei lomallakaan nukkua osata. Niinpä pehtoorin kanssa lähdimme lenkille. Kävelimme satamaan ja vanhan kaupungin kautta takaisin hotellille. Seurueen toinenkin puolikas oli jo hereillä, joten lähdimme aamiaiselle. Sitten kävelen La Ramblan helteisiä katuja katsomaan Gaudin luomuksia. Ja tietysti La Boqueriaan, kauppahalliin. Montako kymmentä kala- ja äyriäislajia siellä olikaan? Kymmeniä! - ja kymmeniä, satoja(?) kauppiaita. Koskapa vuokralollemme ja sen keittiöön oli kuitenkin matkaa reilut 150 kilometriä ei fisuja ostettu; säilyvyys +30 C:n lämmössä - vaikka kuinka olisi ilmastoitu auto - ei ehkä olisi ollut kaikkein paras.

Seuraavaksi olikin sitten aika hankkiutua autovuokraamoon, jonne oli etukäteen tilattu ISO auto. Kerrassaan hulpea kulkupeli (syvänpunainen, melkein tuliterä Voyager De Luxe) saatiin puolenpäivän jälkeen ja lähdimme kohti koillista, kohti Rosesia. Matka sujui letkeästi Majakan ajaessa, minun ja Perävaunun toimiessa TomTomeina tai TimTimeinä kuten etupenkin miesten oli kommentoitava meidän navigaattorihommiamme. Noh perille löydettiin. Ennen sitä kävimme Rosesin Supermercadossa hankkimassa peruselintarvikkeita ja herkkuja kärryllisen. Ja hoksittiin että hintataso oli selkeästi alhaisempi kuin Suomessa. Lienee erikseen huomautettava, että Cava on lomalla elintarvike :).

Interhomen "avaimenhaltija" saatiin treffattua, ja tyttärensä kanssa hän opasti meidät taloomme ja sen käyttöön. Talo sai nimeksi "Villa Voiksi". Kunhan keksittiin nimi, yhteistuumin. Talo on Carrer Foix -nimisen kujan varrella, siitä nimiväännös lähti. Talo "ei ole ihan uskottava", totesi Majakka.

Näkymä Rosesin lahdelle on huikea, ollaan aika korkealla. Vuosi sitten valmistuneessa talossa kaikki on siistiä, täällä on hienoja astioita, paljon, ja kattiloita, ja kaikin puolin hyvin varusteltu keittiö ja sitten minun ja Majakan riemuksi saimme paikalle myös paikallisen "mikrotukihenkilön" joka mitättömästä hinnasta asensi nettiyhteyden toimivaksi. Eihän niin, että riippuvaisia oltaisiin, mutta päätimme kuitenkin väljään Villamme yhden "ylimääräisen" huoneen sisustaa "Konttoriksemme". Molto bene!

Talon pieni uima-allas oli ennen illallista testattava; päivän helteinen olo hävisi altaaseen, sopivaan virkistävään pulahdukseen. Epätodellinen oloko? Ja vain jatkui kun istuimme yhdessä pikaisesti kokoamaamme hyvin italialaissävytteiseen ruokapöytäämme, - terassille luonnollisesti, ilman itikoita luonnollisesti, lämpimässä luonnollisesti. Ilta tummui, kuu nousi, purjeveneet kulkivat lahdella, pääskysel lensivät ja mehän höpötimme.

Viikko aikaa vielä; on loppuelämän ensimmäinen päivä. Miksihän se tuli juuri tänään mieleen?

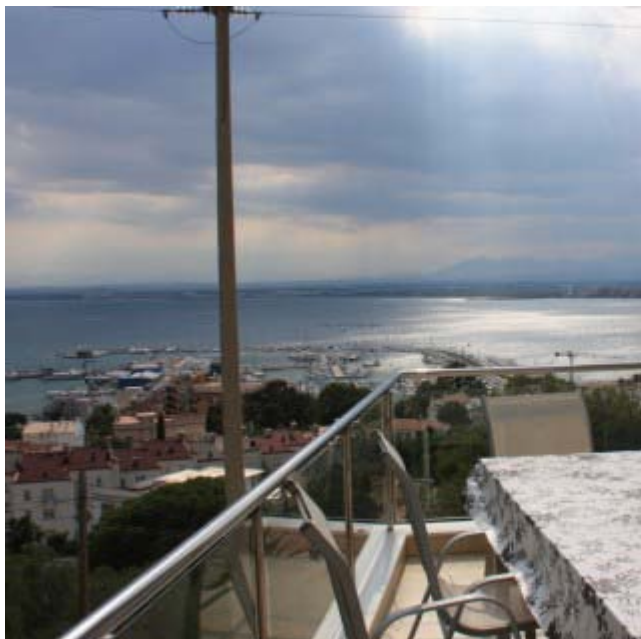
Kirjoitettu kello 23:33

28
06

2009

Villa Voiksin pihalla

Eilen illalla katettiin ensimmäisen kerran Villa Voiksin pöytä, tänään siinä nautimme aamiaisen, pitkän mukavan aamiaisen. Sitä ennen ja sen jälkeen yhdessä ja erikseen pienillä lenkeillä, tutustuttiin Puig Romin alueeseen, jossa meidän talo on. Roses on 11 500 asukkaan kaupunki, joka selvästikin elää turismilla, ja tämä meidän Puig Rom -alue on pääasiassa turistien alue. Mikä parasta meidän Carresisin (kadun) varrella muutamana sadan metrin päässä on pieni kauppa, ja vähän sitä kauempana on konditoria. Brava.

Tänään on oltu altaalla. Koko päivä. Tai ainakin meitsi on ollut, koko päivän, muut vain osan päivästä. Pieniä pulahduksia altaaseen, ja lounas pihapöydän äärellä. Dekkareita. Höpötettiin. Ja taas aurinkoa, nokosia.

Illaksi “keskustaan”. Kauan etsittiin ruokapaikkaa, tarkoituksella kauan. Kahdeksan messussakin kävimme – tosin vain ovella. Rosesin (1800-luvun restauroinneissa “muovitettu”) kirkko ei interiööriään meitä sykehdyttänyt. Käveleskeltiin. Löydettiin restaurant nimeltä ”Cab Fakgas” (tms.), siellä sisäpihalla pöytiä, joissa oli jo paikallisia, mikä oli tietysti hyvä merkki. Siis sinne. Grillatut gambat (isot ravut) ja kalalajitelma maistuivat, kerrassaan herkullisia.

Lopputulema ensimmäisen Villa Voiksin päivän jälkeen: talo ja sen piha altaineen huippu. Kaupunki lomalaisille sopiva. Suosittelemme lämmöllä.

Kirjoitettu kello 23:46

29
06

2009

Nimipäivänä Dalin museossa

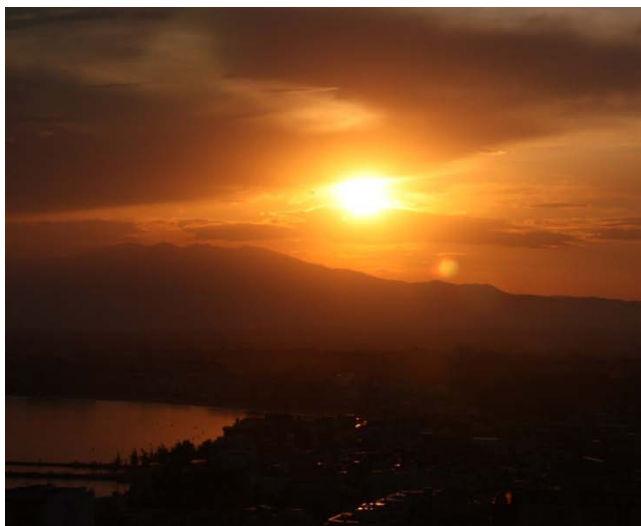
On neljätoista vuotta siitä kun olimme ensimmäisen kerran Dalin museossa, Figueresissa, Kataloniassa. Niinhän sitä sitten oltiin tänäänkin. Yhdellä seurueemme jäsenistä on nimipäivä, ja - taas - nimpparipäivän kohteena oli Dalin museo.

Juhlapäivä aloitettiin poikkeuksellisen hyvällä(?) aamiaisella, pekonia ja munia, ja hain konditorias-ta kakunkin. Hain myös lähimercadosta, jossa vanha pariskunta kaksistaan kauppa pitivät ja verkkaisesti tekivät, vähän erikoisherkkuja. Taas kerran pitkäksi venyneen aamiaisen jälkeen lähdimme siis Figueresiin, katsomaan Salvador Dalin merkittäviä teoksia. Kukaan meistä neljästä ei varsinaisesti ollut ihastuksissaan, mutta me pehtoorin kanssa olimme tyytyväisiä Perävaunun lyhyistä

asiantuntevista kommentteista yhden jos toisenkin teoksen edessä. Käynnin väärinhän paikka ehdotomasti on, ihan sama pitääkö Dalin taiteesta vai ei. Kulttuuripläjäyksen jälkeen nimpparikahveille, ja sitten takaisin Rosesiin. Ruokakaupan kautta talolle.

Auton mittari näytti että ulkona oli +38 C, eikä me sitä epäiltykään! Siis hellettä on. Altaalle. Stieg Larsson, uinti, seura ja Codorniun Grand Selection (vain 5 euroa!!) ja uusi uimapatja, jonka täyttämässä Majakka ystävällisesti avusti, tekivät iltapäivästä mukavan.

Illalliseksi värkkäsin cava-risottoa ja serrano-broileria. Broileria Kataloniassa, jossa kaupat pursuavat katkoja ja muita äyriäisiä??!! Ok, olen pettynyt itseeni, mutta joskus käy näin. Ja Ribera del Duoron viini Haza del Condez oli hyvää, pehmeää, samettista ja kaikin puolin vallan mainiota. Auringonlaskua katsellessa yritimme nähdä "vihreän välähdyksen" mutta turhaan. Kelpo maisema terassiltamme kuitenkin avautui.

Alla linkki Interhomen sivulle, jossa "Villa Voiksi" on esitelty. Klikkaa sivulta kohta "Kaikki kuvat suurempana".

<http://www.interhome.fi/Lomatalo/Espanja/Costa+Brava/Roses/ES9410.147.2/FI->

[FI.html?aCode=ES9410.147.2&ICode=FI-FI&ihnav=Y](http://www.interhome.fi/Lomatalo/Espanja/Costa+Brava/Roses/ES9410.147.2/FI-)

Kirjoitettu kello 23:34

30
06

2009

Kierroksella

Katalonian aamu helteinen, helteinen jo heti aamusta. Siis heti uimaan. Pitkään nautitun aamiaisen jälkeen päätimme Majakan ja Pehtoorin kanssa lähteä katsomaan, missä on maailman parhaaksi rankattu ravintola (El Bulli) on ja miltä se näyttää päältä. Matka taloltamme Rosesin lahden toiselle puolen kestikin enemmän kuin pari minuuttia. Melkein kymmenen kilometriä ajettiin kukkuloiden yli, kapeita teitä, läpi viiniviljelysten, katsellen korkealta merelle. Eikä El Bullista nähty oikeastaan kuin portti. Mutta matka sinne oli hieno. Ja onpahan nyt periaatteessa nähty ravintolakin. Jos lounaalle tai illalliselle olisi haluttu olisi varaus pitänyt tehdä kuukausi, pari sitten. Eikä ehkä meidän matkabudjetin rajoissa einehtiminen olisi ollut.

Paluumatkalla kävimme Wine Bodegassa. Olihan viinikauppa, jossa myös ruokaa! Hankimme cavaa talolle (lounaalla Gran Reserva Margues Monistrol 1997 (!) rose Cava (valitettavasti todettava että pettymyshän se...), ja vähän herkkuja kotiin vietäväksi. Iltapäivä altaalla. Paitsi Majakka, joka teki töitä, vielä illallakin.... Hellettä. Mittarit näyttivät yli +35C. Oli lämmin, kuuma. Pieni pulahdusaltaamme oli hyvin hyvä juttu.

Illansuiksi lähdimme merelle. Submarine excursio kohti Ranskan rajaa. Siis katamariini, jossa oli mahdollisuus nähdä myös vedenalaista elämää. Majakka ja Perävaunu ovat harrastaneet sukellusta, ja matkalla kertoivat siitä monia, mielenkiintoisia juttuja.

Rosesiin palasimme kuuden jälkeen. Sangria tuntui ihan välttämättömältä. Istahdimme toviksi. Toki, toki :).

Ilta Villa Voiksissa. Tehden töitä (Majakka), ruokaa (Perävaunu), monipuolisesti höpötellen (Peh-toori) ja dataillen (meitsi). Tietysti suunnittelimme myös huomista ohjelmaa: uusi maa on hankittava, Siis Andorraan lähdemme aamuvaihain huomena ...

Kirjoitettu kello 22:50

Andorra

Suunnitellessamme tätä matkaa vaihtoehtoja olivat Portugali, Provence ja sitten tämä Costa Bravan rannikko täällä Kataloniassa. Yksi iso peruste Katalonian valitsemiseksi oli se, että voisimme

samalla reissulla käydä myös Andorrassa. Tänä se on tehty.

Euroopan katolla? Aivan. Aamupäivä sinne, Pyreneiden rinteitä vuoren seinämiä, noustessa kului ja ilta sieltä palatessa. Kilometrejä oli vain hieman yli 200 suuntaansa, mutta aikaa kului mennessä melkein viisi tuntia vaikkei juuri pysähdely, samoin tullessa. Teimme kiertomatkan, menimme ja tulimme eri kautta, niitä kahta reittiä kuin Andorraan voi mennä/tulla. Pyreneiden kapeat pienet tiet kulkivat henkeäsalpaavien (kuinka kulunut adjektiivi!, mutta niin ne vain olivat) maisemien läpi.

Takaisin talolla olimme vasta kymmenen tienoilla, nautimme terassilla pienen iltapalan. Nyt nukuttaa, joten jatkan huomenna päivällä tästä ja kerroon lisää Andorran kokemuksia ...

Andorran läpi ajettiin ja hyvin "pyreneiseltä" pikkuvaltio näytti. Pääkaupungissa, La Vallessa oli suunnilleen kolme pääkatua, kaksi niistä käve-

limme. Näimme siis melkein kaikki ne liikkeet, tavaratalot, kosmetiikkamyymälät, joissa vuosittain käy yhdeksän miljoonaa turistia verovapaasti shoppaamassa. Käytiinhän mekin ostoksilla: uusi hiiri (!) ja nuorisolle tuliaisista. Elektroniikan hinta oli noin 30 prosenttia suomalaista edullisempi. Samoin merkkilaukut ja vaatteet näyttivät olevan reilusti halvempia kuin Oulun Stockalla.

Kaupunki kovin uuden näköinen. Merkillinen autonominen asema, jossa ylintä maallista ovat pitäneet ranskalaiset ruhtinaat ja kirkollista valtaa espanjalaiset piispat, ei näkynyt "ulospäin". (Kuva suurenee klikkaamalla)

Pilviä alkoi kertyä taivaalle, kuultiin ukkonen. Päivällisaika oli käsillä ja löysimmekin mukavan ruokapaikan, juuri kun olimme sen ovella, alkoi hillitön sade. Ei haitannut meitä.

Viiden aikaan lähdimme pohjoisen reitin kautta takaisin Välimeren rantaa kohti.

Serpentiiniteitä, sadetta, viilenevää ilmaa, noustiin yli 2000 metriin ja sitten loppuilta sieltä alas. Maisemat jylhemmät kuin eteläisellä reitillä. Aamulla nähtiin tiellä hevosia, illalla hissijonossa lehmiä. Laskettelukeskuksia ja "alppikyliä" oli matkalla monia. Ja rajoja. Andorrasta Ranskan puolelle harjoitimme ihmisalakuljetusta?? Yhden passin unohtuminen Villa Voiksiin loi päiväretkemme pientä jännitystä!. Ranskassa ajettiin Perpignaniin ja sieltä sitten takaisin Rosesiin, - kuin kotiin olisi tultu.

Kirjoitettu kello 23:50

02

07

2009

Viimeinen Villa Voiksin päivä

Perjantai on ollut meille lepopäivä. Altaalla, talolla. Aamupäivällä kävimme Majakan ja Pehtoorin kanssa meressä uimassa. Suolaista oli, hyvin suolaista. Mutta onpahan nyt uitu Rosesin lahdelta, Välimeressä. Lupauduin - uhkasin - laittaa illallisen joten kävimme Pehtoorin kanssa kaupassakin. On se vieraassa keittiössä, ilman omia mausteita ja yrtejä kokkaaminen vähän hazardihommaa, mutta ruokapöydässä olleet väittivät nälän lähteneen. Hyvä niin. Totta puhuen pidin kastikkeesta itsekin. Mikä sen salaisuus? Basilika! Isolehtinen basilika, jollaista ei koto-Suomesta saa. Muutoin melkein kaappien tyhjennyseinettä.

Olen ollut koko päivän kovin "lähdöntunnelmainen". Enkä ihan syyttä. Huomenna aamulla on Villa Voiksi jätettävä, Roses hyvästeltävä. Ilta-konetta Suomeen ei ole, joten huomiseksi olisi löydettävä makuusija jostakin. Sitgesiin ajattelimme majoittua. Matkalla ehkä katsastamme Montserratin luostarin ja joko Torresin viinitilan tai Freixenetin kuohuviinikellarit. Niitä odotellessa: buono noches tai buono notte tai öitä, ihan miten haluatte.

Kirjoitettu kello 23:40

03

07

2009

Katalonian arjessa juhlaa

Rosesin aamussa ei laula kukko, eivät soi kirkonkelloteivät hauku koirat, mutta TASAN 6.45 joka aamu soi pilli. Sellainen "yleinen hälytysääni" -pilli. Sen jälkeen kalastaja-alukset lähtevät merelle. Meidän makuuhuoneen ikkunasta näkee kun ne

lähtevät. Joka ikinen aamu olen kuullut äänen, monena aamuna sen jälkeen lähtenyt aamu-uinnille. Tänään en. Kuulin summerin, mutta nukahdimme sen jälkeen, nukuimme myöhään, ah, onnea. Levollinen aamiainen, pääskyslaivueiden lennellessä terassimme yli. Joka aamu olemme ihmetelleet kuinka lujaa ja hienosti toisiinsa törmäämättä ne lentävät. Liekö niille koskaan sattuu kolareita?

Majakka ja Perävaunu lähtivät autolla kaupungin reunamille, katsomaan dolmia ja raunioita, ja me Pehtoorin kanssa lenkille, on tullut liikuttua kovin vähän, joten tepastelimme Rosesin kauppahalliin. Tarjonta poikkeaa kotoisesta.

Hallin jälkeen suuntasimme rantaan: kävelimme vesirajassa. Soitimme tyttärelle. Piipahdimme muutamaan liikkeeseenkin. Kävelimme jälleen.

Kun pääsimme altaalle, taivas meni pilveen, alkoi tuulla. Nousi pieni myrsky. Lähdimme lounaspiknikille olohuoneeseen :)

Neljän jälkeen selkisi, joten pääsimme taas ulos. Altaalla höpöteltiin ilta-auringossa puolikahdeksaan asti. Illansuu yhtä leppoisa kuin aamupäivä. Suihkuttelujen jälkeen lähdimme kaupungille, kävelimme rantakadulle etsimään ravintolaa. Juhlailallisen nautimme. Bueno! Tapaksina mereneläviä. Muille pääruoaksi "monkfish" jonka hyvin ystävällinen henkilökunta perkasi tarjolle tuotaessa ja minulle iso annos rapuja, scampeja ja puolikas lobsteri.

Kun vielä sommelierin suosittelema valkoviini oli hedelmäistä, raikasta ja silti suuntayttävää oli illallinen suurenmoinen. Lopuksi aito, oikea crema catalana, joten puolen yön aikoihin Villa Voiksiin rantautui hyvin kylläinen ja tyytyväinen seurue. Ei raskittu vielä nukkumaan mennä, jäimme yömys-sylle samettiseen lämpimään yöhön. Tuntui hyvälle, oli hyvin hyvä olla.

Kirjoitettu kello 09:43

05
07

2009

Freixenet ja Sitges

Lauantaiaamuna oli vielä käytävä aamu-uinnilla. Oli oltava yksin Villa Voiksin pihalla. Viivyttävä vielä viikon vaiheissa...

Yhdeksältä (tasan, turha moittia espanjalaisia mistään mañana-meiningistä) meidän talomme "landlady", Soriano, tuli hakemaan avaimet, palauttamaan takuusumman ja hyvästelemään meidät, oli aika jättää Villa Voiksi. Adios! Roses jääköön.

Ajelimme kohti Barcelonaa, ja ohikin. Lauantain lomaliikenteessä näimme Montserrat-vuoren huikean, sahalaitaisen silhuetin. Kohteena kuitenkin - ensin? - Sant Sadurn d'Anoia. Kerran ennenkin on pehtoorin kanssa cava-tuotannon keskuksessa käyty, mutta silloin Espanjan kuohuviinialueen ytimessä jäi sekä Codorniu että Freixenet näkemättä. Nyt varaus ja sopiva aika Freixenetillä takasivat pääsyn esittelykierrokselle ja kauppaankin (lähtikö lapasesta? Ei ihan :) mutta muutama kuohuva ostettiin, eikä oheistuotteiltaan välttytty). Freixenetin tuotantoluvut ovat huikeita: kahta Freixenetin (Carta Nevada ja Gordon Negro) kuohuvaa tuotetaan vuosittain yhteensä 110 miljoonaa pulloa!! Tilan päärakennus (jonka pihalla otetussa kuvassa ylhäällä on etualalla meidän vuokrakiesimme), piha ja muu rekvisiitta olivat vaikuttavia.

Siis, pari tuntia Freixenetilla, jossa kuskiksi lupautunutta pehtooria lukuun ottamatta testailimmekin valikoimaa, ja sitten mietimme olisiko syytä jättää aikeissa ollut läheisempi tutustuminen Montserrat-vuoren benediktiiniläisluostariin ensi kertaan (milloin lie? toivottavasti joskus...) ja ajella kohti rannikkoa, jossa ajattelimme lomamme viimeisen yön viettää.

[Sitgesin lomakaupunki](#) on noin 35 kilometrin päässä Barcelonasta, alle puolen tunnin ajomatkan päässä lentokentästä, joten ajateltiin, että se voisi olla passeli kohde. Vielä kun oli tiedossa

tuttavan positiiviset kokemukset kaupungista, ajelimme kohti lomakaupunkia. Navigaattori TomTom ja meitsi olimme edelleen hieman sotajalalla, mutta kompromissien ja pikkuteiden kautta olimme iltapäivällä helteisessä Sitgesissä. Lämmintä varmasti noin + 40 C. Majakka ja Pehtoori olivat jo viikolla lukeneet matkaoppaista, jotta hotel Romantic olisi ehkä meille sopiva yösija. Kun seurueen miehet kerran olivat tällaisen hotellin ehdolle asettaneet, ei meillä ollut muuta mahdollisuutta kuin sinne pyrkiä. Sinnehän me sitten löysimme, yllättävänkin helposti, ja yllättävää oli myös se, että meillä oli kuin olikin varaus sinne, vaikka nettilankettiin ei koskaan tullut mitään vastausta.

Mutta siis. [Hotel Romantic](#), Sitges. Suosittelemme. Kolmesta 1800-luvun Villasta tehty hotelli, jonka seinillä taidetta, kaikki huoneet nimetty taiteilijoiden mukaan, pihalla kerrassaan viehättävä kahvila/drinkkibaari, kirjastosalonki, huoneiden korkeus noin viisi metriä, hyvällä paikalla, pitsiverhot, ja tuuletin katossa (mikä tosin ei ollut ihan riittävä ;)).

Sitgesissä koettiin myös kolmet häät ja vietettiin yksien kihlajaisen vuosipäivää. Oli Majakan ja Perävaunun kihlajaispäivä, joten saimme Pehtoorin kanssa kutsun juhluohuvalle, joka oli aiemmin päivällä hankittu Freixenetilla. Hammasharjalaseista sängyllä istuskellen, lämmintä, huippuhy-

vää kuohuviiniä maistellen mietimme, että toivotavasti seuraavatkin 27 vuotta ovat ystävytemme aikaa...

Kihlajaispäiväjuhlinnan lisäksi lauantaihimme kuuluivat kolmet (!!)) häät. Illansuussa lähdimme luonnollisesti katsastamaan kaupunkia. Rantabulevardilta näimme komean kirkon ja kun tapoihin kuuluu niin kohti pyhättöä kävelimme. Sisälle ei päästy, mutta kirkkoa ulkopäin kiertäessämme olimme yhtäkkiä keskellä kolmia häitä.

Onneksi kuvassa eivät näy sulhasen kengät!!

Onneksi kuvassa näkyy sulhasen hymy - suoraan kameralle? Kuvaajalle? Vai kenties kuvaajan "assistentille"?

Hermosauhuilla kirkon takapihalla, ennen vihkimistä.

Romantiikkaa Sitgesissä siis riitti. Ja lämmintä. Vähän ennen yhtätoista, pehtoorin kanssa kävellessämme hotellille, apteekin mittari näytti vielä +29 C. Olimme kaksistaan (Majakan vatsataudin vuoksi puolet porukastamme jäi hotelliin) illallisella. Kalaruokaa. Jumalaista kalaruokaa.

Tuossa maisemassa eilen - palaan huomenna tunnelmaan, tähän päivään. Nyt vain niin nukuttaa...

Kirjoitettu kello 23:29

MA
06
07

2009

Kotimatka ja kotona

Eilen aamulla Sitgesissä aamuviideltä uni oli tottaalisesti ohi. Ei siksi, että lepoa olisi ollut tar-

peeksi. Ei todellakaan ollut tarpeeksi: lomamme viimeisen illan, lauantai-illan lopetti ilotulitus, joka hotel Romantican ja naapurikatujen kiviseinien kaikupohjaa vasten oli kertakaikkisen äänekkäs, mikä esti nukkumisen, mutta vielä enemmän unetomuuteen vaikutti helle. Oli kuuma. Todella kuuma. Niin ihana kuin hotellimme olikin, ei siinä ollut ilmastointia ja nukkuminen siksi kovin katkonaista. Mutta siitäkin huolimatta hotelli on suosittelamisen arvoinen. Hyvä puoli, monien muiden lisäksi, Barcelonan lentokentän läheisyys. Olimme jo puolikahdeksalta palauttaneet auton autovuokraamoon, selvisimme check-inistä ja turvatarkastuksesta ennätysellisen nopeasti ja pääsimme aamukahville ja croissantille - heti kun Perävaunu, Virallinen Pöytien Putsaajamme :), oli tehnyt siistiä jälkeä.

Lentokentällä poikkeuksellisen paljon hienoja, hyviä putiikkeja (paljolti muutenkin kuin Madridin kenttä), hankin viimeisiä tuliaisia nuorisolle ja muutaman riojalaisen kotiviinikaappiin. Pehtoori osti purkkarit.

Lento lähti tunnin myöhässä, mutta ei onneksi myöhästyttänyt meitä Oulun koneesta. Lento sujui nopeasti, semminkin kun otin muutamatkin nokoset. Pieni "läppäriionnettomuus" säikäytti mutta ei pahoja seurauksia. Helsingin kentällä tuttuakin. Merkillinen, mukava yhteensattuma. Oulunsalossa juniori ja tyttöystävänsä vastassa. Matkaseura hyvästeltävä. Oli kotiin palaamisen aika.

Kotiin palamisessa on puolensa. Voi juoda vesijohtovettä, eikä tarvitse läträtä käsidesien kanssa joka käännteessä. Pelkillä silmälaseilla pärjää oikein hyvin, turhanaikainen "aurinkolasit ulkona, rillit sisällä" -vekslaaminen on ohi. Lenkillä ei tule turhaan hiki, päinvastoin, ei tule hiki vaikka yritin muka vähän juostakin, kylmissäni. Ja lenkillä myös käsille ja hartiasseudulle tulee liikuntaa kun hätistelee sääskiä. Ei puhettakaan että Kataloni-

assa olisi noin monipuolista liikuntaa tullut harjoitettua.

Kotona on myös mukava kun ei tarvi miettiä mitä tekisi (tarviko sitä reissussakaan?). Onneksi on omien reissupyykkien lisäksi nuorison parin viikon pyykit. Ja myös tiskiä. Sellainenkin mukavasti tekemistä lisäävä tekijä nimittäin oli, että tiskikone on simahtanut poissa ollessamme, joten Pehtoorilla meni aamupäivä korjausyritykseen, huoltoon soittoihin ja lopulta uuden masiinan tilaamiseen. Samaan aikaan minullekin oli tarjolla rattoisaa puuhaa, kun laittelin Festaamme kuntoon. Siellä on viikon aikana tehty "takuuremonttia" eli keittiönurkkauksen purku ja lattialämmityksen korjaus. Muutenhan remontin jälkeen ei niin kiire olisi ollut "toimintavalmiutta" palauttaa mutta kun tuo tiskikonehässäkki siirtää meidät ruokailemaan "piharakennukseen". Ja sitten tietysti puutarha, joka ei ollut ollenkaan niin tekohengityksen tarpeessa kuin joskus teinien huolenpidon jälkeen. Pehtoorihan pitää puutarhanhoidosta, kovastikin, joten kiva olla siksikin kotona. Tosin tupisi jotain toistuvista sadekuuroista ja käsien palelusta penkkejä putsatessa. Mukavahan se on että on raitista ilmaa?

Kotona on kätevää, että lähikauppa on tuttu. Ei tarvitse miettiä, mitä erikoisuutta tänään kokeilisi, miltä tuo leipä maistuu? Tai mikähän kala tuo tiskissä oleva onkaan. Tomaattejakaan ei tarvitse kantaa kilokaupalla kuten Kataloniassa, jossa niitä olisi voinut syödä joka aterialla - ja paljon. Kotioloissa kihti ja kolesterolin nousu eivät ole ensimmäisiä ongelmia, sillä äyriäisiä ja mereneläviä ei ruokapöydässä ole tänään näkynyt. Kotona rahaa ei kulu juuri muuta kuin Juniorin toistuviin menoihin: housut ja huppari, ruokaa ja bensaa. Siis säästeliästäkin kotona eläminen on.

Onhan se niin mukavaa olla kotona.